

Той тръгва. Огъ какво ще се бои? Жаби Митко е ловилъ много и много. Веднажъ да я хване за крака и туй то!

Жабата го поведе. Минаватъ прѣзъ малка пжтечка и спиратъ подъ голѣмата върба. Разтваря се голѣма желѣзна врата, която извежда въ свѣтла зала, обсипана съ скжпоцѣнни камъни. На срѣдата на залата се издига златенъ тронъ, на който стои друга стара жаба съ голѣма корона, а точно надъ нея виси златна клетка, въ която сладко пѣе чудно красиво птиче.

Гледа Митко и не може да се нагледа. Такова птиче той до сега не е виждалъ. Червено, съ златни крилца, златна човка и златни крачка.

— Дайте ми това птиче, — моли се Митко и не сменя очи отъ него.

— Съгласна съмъ, — казва царицата, — но ако ни дадешъ Караманка.

— Не! Караманка не давамъ, — отговаря Митко.

— Тогава и птичката не ще бжде твоя! — отговаря царицата. Митко въздъхва тежко и пакъ поглежда чудната птичка.

— Хайде! Давай Караманка, — казва царицата. — Ето, птичето ще бжде твое.

— Не, не може. Караманка не давамъ. — Но Митко вижда какъ двѣ жаби подкарватъ Караманка къмъ жабинитѣ царски обори. Той изтрѣпва отъ ужасъ, иска да извика, но не може. Нѣщо го притиска, души...

Скача Митко, събужда се... Нѣма ни палати, ни корони, ни жаби. На върбата чурулика врабче, а въ водата си къркатъ старитѣ жаби.

Съненъ Митко гледа долу въ рѣката, но Караманка я нѣма тамъ. Изведнажъ отъ другия брѣгъ на рѣката се понася силниятъ гласъ на пждаря.

— Де-е, Мачо!

Митко изтрѣпва. Пждарѣтъ изкарва Караманка изъ царевицитѣ и я подкарва къмъ селото.

Очитѣ на Митко се изпълватъ съ сълзи. Запрѣтва крачолитѣ си, нагазва водата и хуква съ плачъ подиръ пждаря.